

1 Parasjah Beresjiet בְּרֵאשִׁית (= In de beginne)

Thora: Beresjiet 1:1-6:8

Hafterah: Jesjahoe 42:5-43:11.

*Zes dingen gingen aan de schepping van de wereld vooraf. Enkele hiervan waren feitelijk, terwijl de schepping van de anderen al vooruit werd overwogen: De Thora en de Troon der Heerlijkheid werden geschapen ... De schepping van de Patriarchen werd overwogen ... De schepping van Israël werd beoogd ... De schepping van de Tempel werd beoogd ... De naam van de Messiaach werd beoogd ... en berouw ook.
(Beresjiet Rabbah 1:4)*

Inleiding

De Hebreeuwse titel voor het eerste Bijbelboek is *Beresjiet*, בְּרֵאשִׁית. Dit is ook het eerste woord in de Hebreeuwse tekst alsook de naam voor de eerste *parasjah*. *Beresjiet* is feitelijk een samengesteld woord gevormd door twee Hebreeuwse woorden: בְּ het voorzetsel "in" en ראשית dat "begin" betekent. Daarom betekent de titel voor dit eerste boek van de *Thora* "in het begin of in de beginne" en wijst ons erop, dat het boek ons het begin van alle dingen beschrijft. Een andere oeroude Hebreeuwse naam voor het eerste boek is *Sefer Ma'aseh Beresjiet*, "Boek van de Schepping".

De naam in het Nederlands "Genesis" is afgeleid uit de Septuaginta (hierna steeds alleen aangeduid met LXX). LXX is de eerste bekende vertaling van de Hebreeuwse Bijbel in een andere taal. In dat geval in het Grieks. Een commissie van zeventig rabbi's verwezenlijkte dit rond ongeveer 250 jaar v. Chr. in Alexandrië, Egypte. LXX benut het Griekse woord "genesis", dat "oorsprong" betekent, als titel voor dit boek. Daarom zegt de Grieks/Nederlandse titel ook van de schepping of "van de beginne".

Oordelend naar zowel de titel van het boek als naar de naam van de eerste *parasjah* kunnen we verwachten veel te leren over het begin van de dingen, speciaal over de schepping door G' d verwezenlijkt. Omdat dit voor ons allemaal opwindend en fascinerend klinkt, legt dit een enorme last op elke commentator. Het probleem is eenvoudig dat er ook veel overvloed aan materiaal is waarop becommentarieerd moet worden! Waar beginnen we? Wat moeten wij opnemen? Wat kunnen we eruit laten? Zoals het is, zal dit een voortdurend probleem blijven door heel dit *Thoracommentaar* heen, wanneer wij elke *sidra* benaderen. Jammer genoeg staan de tijd of de ruimte niet toe om een commentaar in de diepte te geven of ieder woord, zinsdeel, vers of zelfs paragraaf te bestuderen. We moeten aanstippen en kiezen. Om ons te helpen ons materiaal te beperken hebben we besloten om dezelfde benadering voor deze *sidra* te gebruiken als de schrijver van Beresjiet 1:1. In dit vers spreekt de schrijver (van wie we aannemen, dat hij Mosje was) niet-verdedigend uit: "In het begin schiep G'd de hemel en de aarde." Deze uitspraak veronderstelt het bestaan van G'd en poogt niet enig bewijs daarvan aan te bieden. In overeenstemming daarmee zullen wij hetzelfde doen met het hele hoofdstuk 1. We zullen aannemen, dat zoals de tekst het stelt, dat G'd de hemel en de aarde schiep, precies zo als hoofdstuk 1 het beschrijft. In plaats van te blijven bij het scheppingsverhaal zullen we ons verplaatsen naar het verhaal van de eerste grote tragedie en besluiten met het verhaal van de eerste grootse belofte van hoop die in de Bijbel wordt gevonden. Vóórdát we echter voortgaan met het grootste deel van dit wekelijks commentaar, bieden wij de volgende korte schetsen van Beresjiet aan. Dit wordt gedaan, opdat het gemakkelijker is om te leren hoe je dient te denken door heel een boek van de Bijbel heen en aldus zijn inhouden te herinneren. Enige Bijbelgeleerden hebben een patroon binnen Beresjiet zelf opgemerkt, dat blijkbaar zijn auteur bedoelde te gebruiken om zijn eigen indelingen binnen het boek aan te duiden. Deze aanwijzingen nemen gewoonlijk de vorm van de zin: "deze zijn de generaties (*toledot*, תולדות) van" aan. Omdat de geleerden debatteren over de precieze aard van deze formules, is het allerminste wat over hen gezegd kan worden, dat: "De toledot-structuur van Genesis een beweging suggereert van een startpunt naar een eindpunt, van een oorzaak naar een effect, van een voorvader naar een nakomeling. Een nakomeling, die één is, die of de sleutelfiguur in de uitvoering van of die in de vereeuwiging van G'ds plan zit en in Zijn hemel en aarde zal zijn."

Als we de "toledot" formules als een leidraad voor de structuur van Genesis gebruiken, dan volgt hier hoe Victor Hamilton suggereert, dat we het boek in stukken kunnen breken:

1:1-2:4	De geschiedenis/oorsprong van de wereld.
2:5-5:2	De geschiedenis/oorsprong van Adam/mensheid.
5:3-6:9a	De geschiedenis/oorsprong van Noach
6:9b-10:1	De geschiedenis/oorsprong van Noach's zonen.
10:2-11:10a	De geschiedenis/oorsprong van Shem.
11:10b-27a	De geschiedenis/oorsprong van Terah
11:27b-25:12	De geschiedenis/oorsprong van Jsjmaël
25:13-19a	De geschiedenis/oorsprong van Jitschaq (Izaäk)
25:19b-26:1	De geschiedenis/oorsprong van Esaw (en Ja'akov)

We kunnen Beresjiet ook onderzoeken volgens een allicht bekender patroon op basis van een twee punten schets, als volgt:

Het Begin van. Mensheid 1:1-11:32.

Het Begin van het Joodse Volk 12:1-50:26.

Tenslotte kunnen we Beresjiet vanuit een geografisch standpunt begrijpen. Als dit wordt gekozen kan de schets er zo uit zien:

Eden	Hoofdstukken 1-3.
Mesopotamië	Hoofdstukken 4-11.
Kanaän	Hoofdstukken 12-36.
Egypte	Hoofdstukken 37-50.

Laten we nu, na deze korte inleiding in Beresjiet, overgaan naar het overgrote deel van dit wekelijkse commentaar op *Parasjah* Beresjiet, Genesis 1:1-6:8 - "Beresjiet" - Een drama in drie bedrijven.

Bedrijf I - De heerlijkheid van de mens.

Scène 1 - Binnenkomst van de mens .

Het begon allemaal zo prachtig. Onze *sidra* openbaart ons de grootse schepping van Adam en Eva (*Chavah*). Het vers beschrijft voor ons de heerlijke positie van eer en superioriteit over het overige van de schepping, waarin de mens geplaatst werd. De tekst onderwijst dit op verscheidene manieren. Ten eerste was de schepping van Adam het laatst. Radak (Rabbi David Kimchi), een eerbiedwaardige commentator uit de twaalfde eeuw, schreef betreffende dit punt: "... Het was een teken van eer en verheven status voor de mens, dat hij het laatst werd geschapen om bekend te maken dat alle sterfelijke schepselen ter wille van Hem werden geschapen en hij gemaakt werd vanwege de Heer van alle mensen." Het schijnt, dat door de mens het laatst te scheppen, G'd zei: "Nadat Ik al het voorgaande heb geschapen, ter wille van de mens, om in zijn behoeften en vreugden te voorzien, laat de meester zijn paleis binnengaan." Aldus blijkt het, dat G'd het beste voor het laatste bewaarde.

Een G'ddelijke Fotokopie

Een andere manier waarop de tekst de heerlijkheid van de schepping van de mens benadrukt, wordt gevonden in 1:21: "En G'd schiep de mens naar Zijn beeld." Deze verklaring werd bij geen ander deel van G'ds schepping gezegd. Alleen de mens werd "geschapen naar het beeld van G'd." De Hebreeuwse woordkeus in 1:21 is erg schilderachtig. Het woord vertaald met "beeld" is van de wortel **צַלֵּם** (tsèlèm). Dit woord is ook gebruikt om te spreken van beelden, gelijknissen en geïllustreerde presentaties. Het is interessant om op te merken, dat in modern Hebreeuws, het woord "fotokopie" is afgeleid van de wortel **צַלֵּם** (tsèlèm). Kunnen we dan zeggen dat de mens G'ds fotokopie is? Er zijn een menigte van suggesties voor een goed verstaan van dit concept "G'd schiep de mens naar Zijn Beeld." Derek Kidner merkt bijvoorbeeld op: "De Bijbel maakt de mens tot een eenheid, handelend, denkend en voelend met zijn hele wezen." G'd is op een overeenkomstige wijze een eenheid. Anderen hebben gesuggereerd dat precies zoals G'd een eenheid is, zo de mens is. Hij heeft een lichaam, een ziel en een geest. Dit is hoe naar het beeld van G'd werd geschapen. Enige schrijvers gaan er een beetje dieper op in. De schrijver van het apocriefe boek "Wijsheid van Solomon" suggereert bijvoorbeeld de volgende betekenis: "G'd schiep de mens om onsterfelijk te zijn en maakte hem tot

een beeld van Zijn eigen onsterfelijkheid." Tenslotte voorziet Rabbi Hertz ons van een goede samenvatting van enkele van de meest voorkomende interpretaties van dit concept. Hij schrijft: "De mens alleen is onder de levende schepsels begiftigd zoals zijn Schepper met morele vrijheid en wil. Hij is in staat om G'd te kennen en lief te hebben en om een geestelijk contact met Hem te onderhouden; en de mens alleen kan zijn handelingen in overeenstemming met redenen uitvoeren." Er zijn nog meer suggesties omtrent de betekenis dat de mens geschapen is naar het beeld van G'd. Wij dienen ons te herinneren dat het moeilijk is om de juiste interpretatie van het zinsdeel "schiep de mens naar Zijn beeld" nauwkeurig vast te leggen, maar we kunnen echter één ding zeker weten, dat is dat dit zinsdeel ons zeker onderwijst over het uniek zijn van de mens over en boven de rest van de schepping. Daarom vertelt het ons van de grote eer, die G'd daarin aan de mensheid gaf, dat Hij de mens uitkoos om Zijn beeld te weerspiegelen.

G'ddelijk DNA

Laat ons dit concept voor een ogenblik onderzoeken vanuit een totaal andere gezichtshoek. Eén van de werkelijkheden van naar Zijn beeld gemaakt te zijn zou zeker het feit in houden, dat G'd ons maakte om precies zoals Hem te zijn. Er is iets in de mens, dat G'd in deze wereld weerspiegelt. De moderne wetenschap kan ons helpen om te begrijpen wat dit "iets" is. Biologen hebben ontdekt dat iedere levende cel een grote molecuul, "Deoxyribo Nucleic Acid" bezit, dat afgekort "DNA" wordt genoemd. Ruwweg is DNA die stof die alle erfelijke informatie van dat bijzondere levende schepsel doorgeeft aan de nieuwe cel die na de celdeling van de oorspronkelijke cel ontstaat. Het is G'ds geïmplanteerde computerprogramma om te verzekeren dat een paard opnieuw een ander paard reproduceert of dat een roos een andere soortgelijke roos reproduceert. Mensen hebben ook DNA. Wanneer wij reproduceren, wordt er gegarandeerd dat het kroost van ons weer alle kenmerken van het menszijn bezit. Laat ons dit overdragen naar het geestelijke rijk. G'd schiep in het lichamelijke rijk dingen die de spiegelbeelden van werkelijkheden in het geestelijke rijk zijn. Door de hele Schrift heen, gebruikt G'd de lichamelijke schepping om te onderwijzen en te communiceren met geestelijke werkelijkheden en waarden naar de mens. Bijvoorbeeld, letterlijke "rivieren van levend water" in de lichamelijke schepping beeldt het geestelijke concept van "rivieren van levend water" uit. Daaraan toegevoegd wordt de relatie van echtgenoot en zijn huisvrouw gebruikt als een beeld van de relatie die tussen G'd en Zijn volk bestaat. Er zijn zulke "beelden" door heel de Schrift heen. Eén zo'n beeld wordt hier in de openingspagina's van de *Thora* gevonden. Wanneer ons verteld wordt dat de mens is gemaakt naar het beeld van G'd, is misschien één van de dingen dat G'd de mens schiep om Zijn "DNA" op precies dezelfde wijze te hebben als waarop een biologische vader zijn DNA doorgeeft aan zijn kinderen. Het resultaat is dat het eerste menselijk wezen in het beeld van G'd geschapen werd, dat is het volmaakt rechtvaardig zijn. Vóór de zondeval was de geestelijke gesteldheid van de mens één van totale rechtvaardigheid, heiligheid en onsterfelijkheid. Kortom hij was een levende zoon van zijn Vader in de hemel. Deze geestelijke "DNA" zal natuurlijk drastisch veranderd zijn na de zondeval, toen het kind van G'd stierf en een kind van Satan werd (zie Jochanan/Johannes 8:44). Maar voor dit moment is het genoeg om te weten, dat de mens oorspronkelijk rechtvaardig werd geschapen. Romeinen 5:19 geeft dit stilzwijgend te kennen wanneer de mens rechtvaardig wordt als hij door geloof in de Messias met de "Tweede Adam" verenigd wordt. Dit is een terugkeer naar de oorspronkelijke geestelijke gesteldheid - DNA - van Adam.

De sjabbatrust

We lezen bij de schepping van Adam en Eva in vers 2:1: "Voltooid waren de hemel en de aarde en al wat erbij hoorde." Merk op dat de hele schepping voltooid was op de zevende dag. Dit leidt bij ons in een kritisch belangrijk begrip: de Sjabbat. Denk erom dat er niet wordt gezegd dat G'd de Sjabbat in 2:1 schiep. Hij deed dat niet tot Sjemot 20 met de Tien Woorden/de Tien Geboden! Wat hier echter wordt geïntroduceerd, is het Sjabbat begrip. Het is het begrip van voltooiing! Was er nog wat anders nagelaten om te worden gedaan in de schepping? Iets dat nog diende gedaan te worden? Neen! De tekst legt de nadruk erop dat de schepping "voltooid was met alles wat erbij hoorde!" G'd beëindigde het werk, wat Hij bezig was te doen in zes dagen, zodat Hij op de zevende dag rustte van al Zijn werk.. Waarom rustte Hij? Hij was niet moe! Hij rustte eenvoudig, omdat er niets meer was nagelaten om te doen. Het was een voltooid werk. Alles wat er diende te worden gedaan, was

- 1) te stoppen met werken en
- 2) Zich te verheugen in de schepping van Zijn handen.

De reden, waarom dit zo'n belangrijk thema is, is dat naar de *B'riet Chadasjah* dit zelfde begrip van rust onlosmakelijk verbonden is met hoe het Goede Nieuws van de Messias Jesjoea is gedefinieerd. We zien dat specifiek in Hebreeën 4. Hier wordt ons verteld dat wanneer we ons geloof in de Messias plaatsen - in wat Hij deed om voor ons verzoening te doen vertrouwend - dit hetzelfde is als het binnengaan in rust. In feite noemt de Hebreeënbrief die rust een "Sjabbatrust". Er is een directe analogie tussen wat G'd deed in het beëindigen van Zijn schepping en wat de Messias voor ons deed door ons een "nieuwe schepping" te maken. Beiden bevatten dezelfde begrippen; ophouden van het werk en zich over de schepping te verheugen. We kunnen deze begrippen beter begrijpen door Hebreeën 4 te bekijken.

Ten eerste hebben we al opgemerkt, dat de auteur van de Hebreeënbrief het zijn in de Messias identificeert met het in rust zijn, een "Sjabbat rust" (4:3-4). Er zijn ten minste twee soorten rust. Eén is een lichamelijke rust waar we van ons werken ophouden omdat wij lichamelijk vermoeid zijn. Dit is zeker niet van toepassing op G'd. De tweede soort rust is een stoppen van het werk omdat het voltooid is, er is niets anders over om te doen. Dit is de soort rust, die G'd hield. Dit is hetgeen de tekst in het Hebreeuws bedoelt wanneer het verwijst naar deze rust als een "Sjabbat rust". De schrijver van de Hebreeënbrief geeft zijn ontwikkelde definitie in vers 10 waar hij zegt: "Want een ieder die binnengaat in G'ds rust, rust ook van zijn eigen werken, gelijk G'd rust van de Zijne." Wanneer één in de Messias is, gaat hij in essentie terug naar het begin. Precies zoals G'd ophield van al Zijn werken, omdat Zijn werk van de schepping een voltooid werk was, zo wordt ons verteld in de *B'riet Chadasjah*, dat wij een nieuwe schepping zijn, een voltooid werk in de Messias. Alles wat voor ons overblijft om te doen, is te leven door geloof. Wij zijn volledig nieuwe scheppingen in de Messias, rechtvaardig gesteld en weer eens vol van het leven van G'd (Galaten 2:20; 2 Korinthe 5: 17; Romeinen 5:18,19).

Ten tweede, door op deze manier het Goede Nieuws van Jesjoea te kennen, zijn we daarom vrij om onszelf te verheugen als de nieuwe scheppingen, die we nu zijn. Het is een leven van vreugde, een leven van zelfvertrouwen, een leven van vruchtbaarheid en een leven van één zijn met onze Maker. Want precies zoals G'd "Het was zeer goed" verklaarde, toen hij de lichamelijke schepping voltooide, verklaart Hij over ons, Zijn nieuwe schepping: "Je bent Mijn groot genoeg, Mijn blijdschap!" Aldus zien we, dat als we het begrip van rust hier in *Beresjiet* begonnen te verstaan, dat we zullen beginnen in staat te zijn om de mate van de onpeilbare liefde van de Heer te begrijpen, die Hij voor ons geopenbaard heeft door Zijn in de Messias gevonden genade.

Later in de Thora zal G'd verdere nadruk leggen op deze rust en het voltooiingsbegrip, wanneer Hij het Thora beeld binnen het convenant, welke Hij met Israël zal sluiten, instelt. Hij zal dit begrip "Sjabbat" noemen.

Scene 2: Binnenkomst: in de tuin

In 1:28 instrueerde G'd de mens om vruchtbaar te zijn, zich te vermenigvuldigen en de hele aarde te vervullen. Hierin is het veilig om aan te nemen, dat G'd wilde dat de mens overal het beeld van G'd mee zou nemen en de hele aarde ermee zou vervullen, daar hij geschapen was naar G'ds beeld. Daarop wordt ons in 2:15 verteld dat G'd een tuin schiep waarin Hij de mens plaatste. Dit vers is grotendeels verkeerd begrepen wegens een gebrekkige vertaling. Laat ons dit van dichterbij gaan bekijken en de rijke waarheden uit het Hebreeuws ontdekken.

Ten eerste zegt de tekst dat G'd de mens nam en hem in de tuin plaatste. Het Hebreeuwse woord dat gewoonlijk met "plaatste" vertaald wordt, zou beter overgezet worden met "veroorzaakte hem te rusten." Het is een woord van de wortel נח (= noech), hetgeen "rusten" betekent. Het is in de *Hifil* stam, waarmee het een oorzakelijke drijfveer geeft. Daarom zou de vertaling luiden: "G'd veroorzaakte de mens te rusten..." Of "G'd deed de mens rusten ...". Maar maak geen fout. Eén ding betekent vers 2:15 niet, om agressief naar andere mensen te zijn! In plaats daarvan is er het gebod aan het menselijk ras om de aarde te onderwerpen, waarin het recht is opgenomen om stilzwijgend meester te zijn van de aardse rijkdommen en die om te zetten, de hulpbronnen te exploiteren en ze zich vrijelijk toe te eigenen. Dit is een door G'd gegeven recht! Het zou op een rechtvaardige wijze toch agressief worden voortgezet. G'd plaatste de mens in de tuin "om het te bewerken en om het te bewaken." (2:15). Dit is tussen haakjes, een voorbeeld van wat G'd bedoelde met "onderwerpen" van de aarde.

Eden

Waar werd de mens veroorzaakt te rusten? De tekst zegt dat dat was in een tuin genaamd "Eden". Het Hebreeuwse woord betekent "genot". Daarom zegt de Thora, dat G'd de mens veroorzaakte te rusten in genot! Wat moest de mens doen in deze rust? Was hij volledig inactief? Nee helemaal niet, 2:15 zegt vervolgens dat de mens "het moest bewerken" en "ervoor zorg dragen." (Engelse Bijbelvertaling). Het Hebreeuws verschilt hiervan echter! Want de beide werkwoorden "te bewerken" en "te bewaken" hebben hun onderwerp ermee verbonden in de vorm van voornaamwoorden. Deze worden gewoonlijk vertaald met "hem" als zij naar de tuin verwijzen. Zeker maakt de tekst het zinvol dat de mens in de tuin van Eden had te werken en ervoor zorg te dragen. Echter, de voornaamwoorden in kwestie zijn beide vrouwelijk in het Hebreeuws, terwijl het woord "tuin" (גן, גַּן) mannelijk is. Dit vormt een probleem voor vertalers. De voornaamwoorden kunnen grammaticaal niet naar "tuin" verwijzen, die mannelijk van geslacht is. In plaats daarvan dienen zij een vrouwelijk zelfstandig naamwoord te hebben. Hier is het hoe het er in het Hebreeuws uitziet: לעבדה ולשמרה. Gelukkig konden we in staat worden gesteld om een geschikte voorgaande term in hetzelfde vers te lokaliseren. Er is een goede kans dat het het woord is, dat vertaald wordt met "Heer", de naam voor G'd. Het heeft een vrouwelijke einduitgang, יהוה (JHWH). Als dit correct is, wat bedoelt de Thora dan wanneer ons wordt verteld dat "G'd de mens veroorzaakte te rusten in genot om te bewerken en te bewaken de Heer?" Dit leidde ons tot onze laatste Hebreeuwse vondst. Wanneer het woord gewoonlijk vertaald met "bewerken" (לעבוד) in verbinding met G' d wordt gebruikt, dan kan dat de gedachte met zich meedragen van "te offeren", dat was om Heer te aanbidden. Bovendien, het woord vertaald met "te bewaken" of "te beschermen" kan met dit laatste woord omgezet worden. We kunnen G'd beschermen door Zijn beeld te bewaken of te beschermen als we Hem over de aarde verspreidden, terwijl we ons vermenigvuldigen. Daarom kan 2:15 vertaald worden: "En G'd nam de mens (Adam) en veroorzaakte hem te rusten in genot (Eden) om G'd te aanbidden en Hem (Zijn Beeld) te beschermen.

Laat ons nu meer richten op de Tuin van Eden. In 2:8 worden we ingelicht, waar Eden was gelokaliseerd: "in het Oosten". Laten we nu het zinsdeel "in het oosten" (*mikedem*, מִקֶּדֶם) bekijken. "In het oosten" is zeker een gewettigde vertaling van dit woord; *mikedem* kan echter ook een tijd kwaliteit in zich hebben. Als zodanig zou het de betekenis in zich hebben van "te voren" of "van oeroude tijden." Om deze vertaling te ondersteunen, zouden we willen opmerken, dat de Targum Onkelos dit zinsdeel vertaalde met "vóór de tijd." Dit is bijzonder duidelijk wanneer we begrijpen dat voor het woord *kedem* het Hebreeuwse voorzetsel "m" (מִ) staat. Dit betekent "van" in plaats van "in." Daarom zou een gewettigde vertaling van *mikedem* zijn "voor het oosten" of "van het eerste begin." Dit zinsdeel heeft een uitgesproken tijd element in zich. Het spreekt van enige tijd lang geleden. Zelfs vóór de schepping van de wereld, had G'd Zijn plaats van genot of groot genoegen, die hij hier op de planeet aarde weerspiegelde in een tuin genaamd Eden.

Vraag: Wat is het dat vóór de schepping van de wereld bestond? De Rabbi's hebben er verscheidene ideeën over, zoals we zien in de opening van dit commentaar afkomstig van de *Midrasj* Maar laat ons suggereren dat tenminste een deel van het antwoord G'd zelf is en het genot van de eenheid (*echad*, אֶחָד) die bestaat tussen Abba, de Vader, de Messiaach, de Zoon en de zevenvoudige *Roeach HaKodesj*, de Heilige Geest.

Bovendien wordt ons in de Geschriften verteld dat het in het midden van dit genot, we vóór de grondlegging van de aarde werden geplaatst. Dit is de drijfveer van Efeze 1:4, waar ons wordt verteld dat G'd ons in de Messiaach koos vóór de schepping van de wereld. We werden geschapen om midden in het genot van eenheid en volmaakte harmonie te bestaan, rustend in Hem en we ervoeren geen vorm van scheiding (van G'd, van onszelf of van elkaar). Dit alles bij elkaar leggend kunnen we zeggen dat de mens werd veroorzaakt om door G'd te rusten in de letterlijke tuin, Eden genaamd, in zulk een totaal genot vanaf de erg oeroude tijden, zo groots dat in de latere Joodse literatuur "Tuin van Eden" (*Gan Eden*) een zinsdeel is geworden om voor de gelukzalige eeuwige status te worden gebruikt. Waarom was deze tuin zo'n genot voor de mens? De tekst zegt dat niet zo specifiek. Het is echter redelijk om aan te nemen dat hij in totaal genot was, omdat hij in totale harmonie en eenheid met G'd was, met Eva, zijn door G'd gegeven partner en met zichzelf! Wat kon anders zo'n uiterst genot veroorzaken?

Genot in Hem

Er is een interessant parallel die we uit de Geschriften kunnen trekken. In de zondeval van de mensheid, die we in het vervolg zullen bezien, komt de scheiding - de huidige natuurlijke conditie van de mens - van G'd, van onszelf, en van elkaar. Met andere woorden, een radicale verandering nam plaats in zijn binnenste make-up, (zijn geestelijke DNA) en in zijn ervaring werden we geschapen om te bestaan in het totale genot van vereniging en eenheid. Het was nooit het plan geweest om het trauma van scheiding te ervaren.

Scene 3 - De bomen

Er is één element meer in dit drama, dat zich nu ontvouwt en dat we dienen te bespreken voordat we naar bedrijf II gaan. Ons wordt in 2:9 verteld dat te midden van andere bomen, die G'd in de tuin plantte, Hij twee zeer speciale bomen plaatste. De éne noemde Hij: "De Boom des Levens" en de andere "De Boom van Kennis van Goed en Kwaad." Hoe moeten we de betekenis van deze beide bomen bezien? Er is een toenemende verleiding, zoals dit hele verhaal verder gaat, om het gebied van de letterlijke interpretatie te verlaten en zich te gaan ingraven in het gebied van de allegorie. Inderdaad hebben velen dat met deze teksten gedaan. Enige van onze commentatoren en autoriteiten verwerpen het allegorisch bezien van de Bijbelse verhalen als gevaarlijk, anderen hebben enthousiast deze benadering omarmd en dan zijn er die mensen, die 'de gulden middenweg bewandelen.' Maar zelfs diegenen, die er toe neigen om het te verwerpen en hun gebruik ervan tot een minimum beperken, geven toe dat de allegorische of verborgen betekenis van de Tuin van Eden en de Boom van Kennis die we moeten zoeken, ten koste gaat van het letterlijke of historische begrip hiervan. Naar mijn mening is deze tendens onder de vele commentatoren ongelukkig ofschoon wel begrijpelijk. Het is begrijpelijk omdat we tenslotte allen de goede uitleg van en de volledige betekenis van deze openbaring willen weten. Het is echter gevaarlijk wanneer we de historische gebeurtenis afwijzen, terwijl we stellen dat het irrelevant is, of het echt gebeurde of niet. Als we dat doen, dan wordt het verhaal van de Tuin precies een of andere mythe, onderworpen aan tienduizenden mogelijke interpretaties die allemaal de waarheid beweren te bevatten. Bovendien, als we aannemen dat wanneer één element van dit verhaal puur allegorisch is, waarom zou je dan dit niet aannemen voor de rest? Wat is de bepalende factor die beslist of iets wél of niet allegorisch is? Wanneer is het verhaal allegorisch en wanneer is het historisch waar?

In het licht van het voorgaande is er géén goede reden om aan te nemen dat de gebeurtenissen in Beresjiet 1-3 (en verder) niet historisch waar zouden zijn. Tenslotte, doet Sja'oeel (Paulus) niet hetzelfde in Romeinen 5 als basis voor zijn theologisch argument voor de beide koninkrijken? Indien dat zo is, plaatste de Heer echt de beide speciale bomen in de tuin, compleet met hun respectievelijke waarschuwingen. Adam en Eva konden eten van de Boom des Levens omdat zij door zo te doen, hun leven en eenheid met hun Schepper voortzetten. Maar het enige verbod, dat G'd hen ooit gaf, was om niet te eten van de andere boom.

Bedrijf II - De tragedie van de mens.

Scène 1 – Binnenkomst van de slang.

Beresjiet hoofdstuk 3 opent met Adam en Eva gelukkig samen levend met hun beiden en met hun G'd rustend in totaal genot. Alles wat zij wisten, zowel door ervaring als ook anders, was G'ds perspectief op leven. Aldus eindigt hoofdstuk 2 door te zeggen dat: "Adam en Eva waren beide naakt en schaamden zich niet" (2:25). Wat was schaamte? Wat was er om daarover beschaamd te worden? Deze dingen waren vreemd voor hen, omdat zij volkomen leefden in het koninkrijk van G'd en zij hadden hun gedachten volkomen vervuld met alles wat kenmerkend van hun Vader was. Bedenk dat zij hun Vader's "DNA" hadden. Bovendien werden zij in dit gelukzalige en heerlijke rijk staande gehouden vanwege hun "diëet." Zij aten voortdurend het juiste diëet, de vrucht van de Boom des Levens. Maar in hoofdstuk 3 begonnen de stormwolken aan te rollen. Dit alles zou spoedig veranderen. De mensheid moest zich bijna op een ongelofelijk reis begeven; een reis die hem heell de weg naar beneden zou brengen vóórdat hij verhoogd zou worden. Want hier komt ...

De gluisperige boosaardige slang.

De aanhangers van de allegorie beweren weer eens dat er werkelijk geen letterlijke slang in Beresjiet 3 was. In plaats daarvan houden zij vol, zoals in plaatsen als de *Talmoed*, dat de slang of Satan "de boze neiging (*jet'zer harah*) wordt genoemd." Dit is in essentie de mening van de Rabbi's die door de eeuwen heen gevormd werd. In het licht van de context echter, speciaal de vervloekingen tegen hem ingebracht voor wat hij deed (3:14-15), zien wij geen reden om een allegorie aan te hangen. Er was

werkelijk een slang door wie Satan sprak. De slang werd beschreven als een dier, "dat listig was boven elk beest in het veld." Het Hebreeuwse woord vertaald met "listig" is 'aroem, עָרוֹם. Het heeft de betekenis van "sluwheid" of "schranderheid." Het betekent echter niet "wijs." Het Hebreeuws gebruikt een ander woord voor wijsheid. Bovendien heeft het woord "aroem" eerder te doen met sluwheid dan met wijsheid, ofschoon het niet altijd in een negatieve betekenis wordt gebruikt (want merk zijn herhaaldelijk gebruik op in Spreuken). Interessant is dat 2:25 dit zelfde Hebreeuwse woord 'aroem, עָרוֹם, "sluw" gebruikt. Maar hier schijnt het gebruik ervan te slaan op "naaktheid." Ofschoon dit, zoals enigen zeggen, "een literair ontwerp zijn kan, dat helpt om de schepping en de zondeval verhalen te koppelen" komt het ons voor dat de betekenis veel rijker is dan dat! Als we de beide betekenissen van het woord combineren, schijnt dat wat de tekst hier kan aangeven is dat de slang (Satan) het gluiperigste of sluwste van allen in G'ds schepping is. Zo zeer dat, zoals Dr. D. Friednman, Messiaans Joodse geleerde in Jeruzalem zegt: "Hij zijn motivaties niet kan verbergen. Hij is volledig doorzichtig en openlijk naar Adam en Eva toe over wat zijn bedoelingen zijn." In feite zou het voorkomende verhaal deze interpretatie staven zoals we de Slang openlijk, maar sluw, hen tot zonde zien verleiden. Daarom zijn de gedachten van sluwheid zowel als die van naaktheid verbonden door hetzelfde woord.

Scene 2 - De zonde

We komen nu tot een kritiek ogenblik. De slang verwarde de vrouw in haar denken, dat het misschien in orde zou zijn om de verboden vrucht te eten. Vers 6 onthult hoe haar denken een neerwaartse spiraal nam, toen haar denken begon te veranderen en zij de boom der "Kennis van Goed en Kwaad" vanuit een ander perspectief dan dat van G'd begon te bekijken. Ons wordt verteld dat zij drie dingen over de boom begon te beschouwen, welke zij voor zichzelf eerder niet had toegestaan te overwegen.

Ten eerste "nam ze waar dat de boom goed was om ervan te eten" (3:6). Dit zou aanduiden dat zij van de boom op een lichamelijke, aantrekkelijke wijze begon te denken. Wat eens zelfs niet beschouwd moest worden, begon nu haar gedachten omtrent consumeren te beslaan.

Ten tweede zag zij, "dat hij een lust was voor het oog" (3:6). Van tevoren zou zij zelfs niet deze boom beschouwd hebben als iets te zijn waar haar ogen op gevestigd zouden blijven. Zij concentreerde zich normaal alleen op de Boom des Levens. Nu echter begon zij te denken dat iets anders dan de Boom des levens iets goeds was waarop zij haar ogen kon richten.

Ten laatste begon zij te denken "dat zij er begrip (wijsheid) door kon verkrijgen" (3:6). Het Hebreeuwse woord wordt vertaald met "een middel tot wijsheid," *l'haskiel* לְהַשְׂכִּיל, is werkelijk één woord. Het is een werkwoord in de *Hifil* familie, welke een oorzakelijke betekenis geeft. Zijn grondbetekenis is "veroorzaken die éne om voorzichtig te worden" of "veroorzaken die éne om begrip te hebben." Hamilton suggereert een vertaling van dit zinsdeel: "toen de vrouw zag dat de boom begeerlijk was om wijs te worden..." Tot op dit punt had zij de wijsheid van G'd, aan niets gebrek. Nu wordt de gedachte in haar gemoed geïntroduceerd dat zij ergens gebrek aan heeft en iets mist. Allemaal vanwege dit nieuwe diët.

Scene 3 - De gevolgen.

Op een kenmerkende korthed van het Hebreeuws zegt vers 3:6 eenvoudig: "zij nam zijn vrucht en at ...en hij at." Het was op dit moment dat niet alleen hun levens radicaal veranderden, maar het gehele verloop van de menselijke geschiedenis werd tragisch veranderd. De korthed van de taal beeldt de schok ervan uit.

Onmiddellijk na het vastleggen van het eten van de verboden boom, begint de tekst iets van de akelige gevolgen van deze eerste zonde te schetsen. We lezen in 3:7, "Toen werden de ogen van hen beiden geopend en zij realiseerden dat zij naakt waren... ." Vers 8 zegt dat zij zich daarop verborgen voor de Heer. Bovendien vertelt vers 10 ons dat zij, in tegenstelling met het uiterste genot en eenheid in de Tuin van Eden, nu voor de Heer bang waren.

Het is belangrijk dat we de universaliteit van deze eethandeling zien. Want "de Thora is niet met het gedrag van één individu betrokken, maar veeleer met het prototype van de mensheid, de werkingen van de zonde, de verleiding die daartoe leiden en de gevolgen die eruit voortkomen, die een universele tijdloze toepassing hebben." Wat een contrastervaring voordat zij zondigden. Nu is er zonde, dood en scheiding. Eén hap en G'ds beloften van dood en scheiding begon plaats te vinden. Tragisch, één hap en de geestelijke "DNA" van de mensheid werd drastisch veranderd. Zij verkregen nu de "DNA" van een nieuwe "vader", de slang, Satan (zie Johannes 8:42-47). "Daarom, zoals zonde door één man in de wereld kwam en daarmee de dood door zonde, kwam ook de dood tot alle mensen, want allen hebben gezondigd" (Rom. 5:12).

Laten wij ons voor een ogenblik nu richten op het eerste gevolg van hun zonde. In vers 7 lezen we: "hun ogen werden geopend en zij wisten dat zij naakt waren." Als we kunnen begrijpen wat hier gebeurde, zullen we in staat zijn om één van de diepste waarheden van deze passage verstaan. Voordat zij van deze boom aten, leefden zij in G'ds koninkrijk en konden de dingen zien zoals zij werkelijk waren. Zij zagen zoals zij door de Schepper gemaakt waren om te zien. Zij zagen dingen vanuit hun Vader's perspectief. Dit is leven, omdat zij alleen aten van de Boom des Levens - zoals G'd hen zei te doen. Nu echter werden hun ogen "geopend." Zij waren nu in staat om dingen te zien vanaf de nieuwe plaats waarin zij nu zichzelf geplaatst hadden. In essentie waren zij nu, naar de andere Geschriften, deel van een ander koninkrijk, een koninkrijk waarvan zij van tevoren geen weet hadden. Gebaseerd op de zinsbouw van Romeinen 5:12-21 konden we zeggen dat dit nieuwe koninkrijk nu genoemd kon worden: "Het koninkrijk van zonde en dood." Anderen kunnen het noemen: "Het Koninkrijk van de duisternis." Dit was Satan's koninkrijk. Aldus hebben we in deze openingsverzen van Beresjiet onze introductie in de werkelijkheid, dat er twee koninkrijken zijn. Een nauwkeurig onderzoek van Rom. 5 zal ons helpen om het verschil tussen deze beide koninkrijken te zien. In schema hebben we dit. De functies die we vergelijken staan in de linkerkolom.

<i>Heerser</i>	G'd	Satan
<i>Rijk</i>	Genade	Zonde
<i>Toestand</i>	Leven	Dood
<i>Macht G'ds</i>	Genade	G'ds Toorn
<i>Vonnis</i>	Vrijspraak	Veroordeling
<i>Resultaat</i>	Rechtvaardigen	Zondaars

Dit zijn twee verschillende koninkrijken naar Romeinen 5 met elk hun afgescheiden en contrasterende kenmerken. Adam en Eva hebben door hun enkele zonde van te eten van de verkeerde boom veroorzaakt dat al hun nakomelingen geboren worden in het andere koninkrijk dan dat éne, waarin zij (Adam en Eva) eerst geschapen werden. Vanwege dit, ziet het verhaal op dit punt er erg onverbiddelijk en hopeloos uit. Wat kon er erger zijn dan eens te hebben geleefd in volmaakt genot en eenheid met de Schepper die jou liefhad; en dan opeens vanwege een zelfzuchtige daad van rebellie vind je jezelf radicaal van binnen veranderd zodat je niet een ogenblik langer in deze soort van zaligheid kan leven. Je vindt jezelf gescheiden van G'd, je medeschepselen en gebroken binnenin jezelf. Wat kan er gedaan worden, als er iets mogelijk is, om de situatie te herstellen?

Bedrijf III – De hoop voor de mens.

Scène: De binnenkomst van G'd

De eerste zeven verzen van hoofdstuk 3 beelden Adam en Eva uit in de meest hopeloze en hachelijke positie. Zij konden niet verbergen, wat zij gedaan hadden. Zij hadden duidelijk gezondigd met al de gevolgen hiervoor vermeld. Wat moest er gebeuren? Zij moesten enige dingen over G'd leren, welke zij nooit tevoren wisten. Zij moesten bij andere lessen leren hoe troostend en machtig Zijn Woord kan zijn. We zien dit gedemonstreerd, beginnend in vers 8. Terwijl zij zich verborgen voor de Heer en bang voor Hem waren, hoorden zij niettemin het "geluid" van G'd. Het Hebreeuwse woord voor "geluid" *kol* (קול) kan ook vertaald worden met "stem." Inderdaad, in de verscheidene volgende verzen laat G'd zien dat Hij met hen spreekt. Zij hoorden Zijn Woord en het bracht hen verlichting. Er was nog iets anders wat zij leerden. G'd was die Ene, die het eerst de stilte tussen hen verbrak (vers 11). Op die wijze wordt ons het patroon onderwezen dat door heel de Schriftuur heen gebruikt wordt wanneer de mens zondigt. Het is steeds G'd die het initiatief neemt om de situatie te herstellen. Er zijn tenminste twee redenen waarom dit zo is.

Ten eerste is de mens nu geestelijk onbekwaam geworden om het zo te doen. Hij is nu geworden, wat de *B'riet Chadasjah* zou noemen: "dood in zijn overtredingen en zonden." Hij is geestelijk niet in staat om iets op zijn eigen wil te doen. Hij is eenvoudigweg niet in staat om zo te doen vanwege zijn geestelijke bankroete conditie.

De tweede reden is dat G'd altijd het eerste naar de mens reikt omdat dit in G'ds "DNA" is om genade en barmhartigheid te demonstreren aan zondaars. Ofschoon Adam's en Eva's zonde de kwaliteit en de aard van hun relatie met de Heilige wijzigde, veranderde het niettemin nooit hoe G'd ten opzicht van hen voelde en handelde. Hij hield nog altijd van hen. En vanwege deze eeuwige liefde was Hij in staat om uit genade en barmhartigheid naar hen te handelen. Dit zal later verderop worden getoond.

Adam en Eva bekeken het leven nu van een totaal ander perspectief dan dat zij ooit daarvoor hadden gedaan. Vooraf gaande aan de zondeval merkten zij hun naaktheid niet als "naaktheid" op. Maar nu hun gemoed afvallig gemaakt werd, werd hun naaktheid voor hen een bron van verlegenheid. Het probleem was echter meer dan het bedorven perspectief van hun lichamelijke naaktheid. Rabbi Elie Munk geeft in dit opzicht commentaar: "Hun sensuele trekken en vleeselijke lusten werden in één keer opgewekt toen zij van de verboden vrucht hadden gegeten. Het eerste paar mensen in hun naaktheid voelde schaamte, want zij realiseerden zich, dat wanneer de zintuigen toegestaan werden om de geest te overheersen, dat dan de menselijke waardigheid verspeeld is. Zij voelden dat dit hen degradeerde tot het niveau van de dieren en dat zij niet langer het beeld van G'd op aarde vertegenwoordigden." Deze naaktheid diende nu te worden bedekt. Allereerst maakt zij voor zichzelf hun eigen bedekkingen. G'd echter verwierp hun bedekkingen. In plaats daarvan bedekte G'd hen. Bovendien deed Hij dit door te veroorzaken dat een dier werd geslacht: "En de Here G'd maakte voor Adam en zijn vrouw kledingstukken van huid" (3:21). Hier zien we dat hun zonde akelige gevolgen bracht voor de rest van de schepping. We zien ook het eerste voorbeeld van een dierenoffer. Dit is waar het leven van een dier genomen wordt als een vervanging voor de mens om af te rekenen met de zonde van de mens. In overeenstemming hiermee zet dit het patroon vast voor het overige van het verhaal in de Schriftuur. Als G'ds openbaring voortgaat, wordt het concept van de tot offer gewijde vervangingen verder ontwikkeld totdat het culmineert in het offer van de Messias voor de zonden van allen die in Hem geloven.

Het laatste detail dat we willen bespreken is een bijzondere belofte, die G'd in 3:14-15 maakte. De context is één, waarin G'd de verscheidene gevolgen voor Adam, Eva, hun nakomelingen en voor de slang (Satan) specificeert. Eén van deze gevolgen neemt de vorm aan van een profetie. Het is een profetie van hoop en herstel. Laat ons dit nader onderzoeken. De profetie begint door deze eerst tot de slang te richten. Daar hij als eerste tot de zondeval aanzette, vervloekte G'd hem het eerste. Daarop kwam Eva als tweede, omdat zij erin als tweede betrokken was en tenslotte Adam.

De Heer zei in vers 15 dat Hij persoonlijke vijandschap (= אִיבָה) zou zetten tussen de slang en de vrouw. Maar G'd beloofde ook dat deze persoonlijke vijandschap zich ook zou uitstrekken tot het zaad van hen beiden. Wat hier interessant is, is dat het woord "zaad" (= זֵרַע) voor zowel de slang als ook voor de vrouw in het enkelvoud is. Als dat niet bijzonder genoeg is, vervolgt het vers de gedachte door toe te voegen dat dit enkelvoudige "zaad" van de slang en het enkelvoudige "zaad" van de vrouw een of andere confrontatie zouden hebben. In deze confrontatie zou het zaad van de vrouw het zaad van de slang verwonden. Het zaad van de slang zou hetzelfde doen aan het zaad van de vrouw. De handeling in beide gevallen is aangeduid door dezelfde Hebreeuwse wortel, שָׂף = *sjoef*. Echter, de éne slag is op de kop en de andere slag is op de hiel (עָקַב = *akev*). De éne op de kop is beslist ernstiger (mogelijk dodelijk) dan de andere op de hiel. Tenslotte, opdat er niet enige twijfel op het enkelvoud van het zaad zal zijn, de Hebreeuwse persoonlijke voornaamwoorden "hij" en "jij" in deze zin zijn beide in het enkelvoud. (In de Dasberg vertaling van Beresjiet ontbreekt het enkelvoudige "zaad" in vers 3:15, evenals in dit vers van de Genesisvertaling van de Groot Nieuws Bijbel. De Complete Jewish Bible naar David H. Stern, de Holy Bible van de Thompson Chain-Reference, de NBG Bijbelvertaling, de Statenvertaling hebben allen "zaad" in het enkelvoud!)

Wie Zijn de Zaden?

Het is nu duidelijk wie wij beschouwen als het zaad van de slang. We hebben beweerd dat de slang en zijn zaad Satan is of één die zijn koninkrijk vertegenwoordigt. We kunnen zeggen, dat dit duidelijk gebaseerd is op de theologie van de *B'riet Chadasjah*, in het bijzonder uit Romeinen 16:20, Openbaring 12:9 en 20:2. Maar wie is het zaad van de vrouw?

Vanaf erg oeroude tijden hebben Joodse commentatoren gedacht dat het zaad van de vrouw de Messias moest zijn. Targum Jonathan, een oeroude parafrase en vertaling van de Hebreeuwse Schriftuur in het Aramees, geeft deze passage weer: "Maar zij zullen geheeld (*sjoef*) worden in de voetstappen (hielen) in de dagen van Koning Messiaich." Hier is het woord *sjoef* niet vertaald met "kwetsuur" maar eerder in de betekenis van "inwrijven met een medicijn" en dus als "heling."

Bovendien verwijst Rachniel Frydland, een kostbare Messiaanse Joodse geleerde die verscheidene jaren geleden is heengegaan om bij de Heer te zijn, naar en citeert Radak (Rabbi David Kimhi over deze zaak. Kimhi (1160-1236) werd beschreven door de kundige Israëliische commentator Nechama Leibowitz als de "beroemste Bijbelcommentator van zijn tijd... een onuitputtelijke bron van inspiratie voor Bijbelcommentators voor Jood en niet Jood..." Frydland zei dat Kimhi "... ..steun gaf aan dit Schriftgedeelte als een profetie omtrent de verlossing van de mensheid door de Messiaich. Hij erkende dat redding door de hand van de overwinnende Messiaich is, 'die Satan zou verwonden, het hoofd, de

koning en prins van het huis van de boze!." Als deze interpretaties waar zijn, en we verzekeren dat zij het zijn, dan hebben we hier de eerste Messiaanse profetie van de Bijbel. Als zodanig vertegenwoordigt het een scène waarop Satan een niet dodelijke verwonding op de Messiach zou aanbrengen. Maar op zijn beurt zou de Messiach een dodelijke slag op het hoofd van Satan geven. Dit was erg zichtbaar verwezenlijkt toen Jesjoea, de Messiach, werd gekruisigd. Satan, het hoofd van het koninkrijk van zonde en dood, dacht dat hij deze profetie zou teniet doen toen hij in staat was de Messiach te vatten om te sterven. Maar hij misrekende zich totaal op de macht en de wijsheid van de Allerhoogste. De Messiach daarentegen bleef niet dood maar overwon de dood door weer levend te worden! Wat Satan dacht, zou een dodelijke slag op het "hoofd" zijn, maar werd alleen een verwonding aan de "hiel." Met de uiteindelijke vernietiging van de slang, voorziet deze passage ons daarom van de vertroostende verzekering dat op een zekere dag het verkeerde goed gemaakt zal worden. Op een zekere dag zal hij, die ons alle keren verleidt, niet langer een enkel woord uiten om ons tot zonde te verlokken. Ons wordt gegarandeerd dat deze eindoverwinning gewonnen zal worden door het zaad van de vrouw, de Messiach. Daarom, als wij enige overwinning over de zonde willen ervaren, dienen we ons persoonlijk te verbinden met de Messiach: "Die ons uit de duisternis geroepen heeft in Zijn wonderbaarlijk licht" (1 Petrus 2:9).

Daaraan toegevoegd spreekt deze profetie in Beresjiet van een dodelijke slag op het zaad van de Slang. Dit gebeurde toen de Messiach stierf. De Schrift vertelt ons dat de Messias "de machten en de autoriteiten ontwapende, over hen triomferend op het kruis (Kolosse 2:15). Hij maakte een publieke vertoning van hen. Bovendien kunnen we ook lezen over de uiteindelijke eindoverwinning op Satan, inclusief zijn dood in Openbaring 20:7-10. Daarom zal de Messiach uiteindelijk Satan een dodelijke slag op het hoofd uitdelen, hem voor eeuwig vernietigen.

Nog steeds beide bomen.

In een bepaald opzicht zijn er nog altijd beide bomen. Er is nog steeds de Boom des Levens. De vrucht van deze boom is leven. Als we van deze boom eten, zal het leven voor ons zijn. Dan is daar de Boom van de Kennis van Goed en Kwaad. De vrucht van deze boom is de dood. Als we van deze boom eten, zal het voor ons de dood zijn. Allen van ons, die in de Messias zijn, zullen het soort van leven ervaren dat G'd voor ons bedoelde te hebben als we voortdurend het goede diëet eten - eet van de Boom des Levens. In het traditionele Joodse denken wordt altijd naar de *Thora* verwezen als de *ets chaim* (עץ חיים), "De Boom des Levens." Het traditionele Joodse dagelijkse gebedenboek (*De Siddoer*) in al zijn versies zegt dat de *Thora* is: "Een Boom des Levens voor hen, die het vatten en zijn ondersteuners zijn prijzenswaardig. Zijn wegen zijn wegen van vreugde en al zijn paden zijn vrede." Bovendien voegt de Schrift aan deze gedachte toe door de *Thora* in deze termen te beschrijven: "Deze zijn niet slechts ijdele woorden voor jou, zij zijn jouw leven." Al de woorden van G'd zijn de Boom des Levens en in het eten ervan zal er leven zijn. Al de woorden van het koninkrijk van de duisternis - zijn filosofieën, concepten en ideeën - zijn van de Boom van de Kennis van Goed en Kwaad. In het eten van hen zal er altijd dood zijn. Leven brengt leven voort. Dood produceert dood. Heel de mensheid heeft het nodig om de Boom des Levens vast te grijpen en ervan te eten. In deze zin zei Jesjoea: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven..." (Johannes 14:6) Allen hebben nodig om van Hem te "eten!" Maar nadat we dat gedaan hebben, hebben we een voortdurend diëet van de vrucht van deze boom nodig. Dus laten we ons verlustigen op G'ds Woord.

Daar is in deze profetie ook hoop. Het zaad van de vrouw wint. De Messias is overwinnaar. Hoeveel Satan ook geprobeerd heeft om het volk van de Messias te vernietigen, hij is nooit in staat geweest om er volledig in te slagen dat te doen, noch fysiek noch geestelijk. Er is altijd een overblijfsel van het volk van Israël geweest. In het einde, door de trouwe vertegenwoordiger van Ja'akov - de Messias - zal het Joodse volk uiteindelijk in staat zijn om te getuigen van de eindvernietiging van die éne, die hen zou verwonden aan de hiel.

Epiloog

Deze eerste belofte van hoop, juist achter de tragische zondeval van de mens, bevat ook een hint van een andere soort strijd en een andere hoop. De hint is gekoppeld aan het Hebreeuwse woord voor "hiel." Het is 'akev, אקב. Deze wortel is dezelfde wortel waarvan het woord Ja'akov is afgeleid. Misschien werd hij zo genoemd, omdat toen Ja'akov geboren werd, hij de "hiel" van Esav vasthield.

Laten we met dit nieuwe stuk informatie weer naar deze profetie kijken. Het verhaal (Ja'akov en zijn nakomelingen van de "hiel") is nauw met het verhaal van de Messiach verbonden. De rest van de *Thora* richt zich op beide verhalen.

Het verhaalt eerst het verhaal van het volk van de Messiach. Als dit verhaal zich voordoet, ontvouwt het voor ons ook het verhaal van de Messias Zelf. Met andere woorden, de geschreven *Thora* zal aan ons de openbaring van de Levende *Thora*, Messiach Jesjoea, onthullen. Wij leren in Beresjiet 3 dat Satan's zaad een tijdelijke verwonding zal toedienen aan de "hiel" van het zaad van de vrouw. Het schijnt dat de "hiel" van "Ja'akov" verwond zal worden in dit conflict tussen Satan en de Messiach. De bittere waarheid hiervan wordt zichtbaar gemaakt door bestudering van de bloedige geschiedenis van het volk van Ja'akov, het Joodse volk - het volk van de Messiach. Daarom, indien ons verstaan correct is, schijnt deze profetie op het verschrikkelijke lijden te zinspelen dat het Joodse volk ervaren zou als het vijandige mikpunt van Satan.

Studievragen:

1. Waarom werd de mens het laatst geschapen?
2. Op welke manieren kunnen we de heerlijkheid van de mens uit deze *parasjah* waarnemen?
3. Waarom had Adam een partner nodig? Hoe werd zij geschapen? Waarom?
4. Welke verantwoordelijkheden gaf G'd aan Adam en Eva (= Chavah)? Waar voerden zij deze taken uit?
5. Wat betekent het voor G'd dat Hij Adam deed "rusten" in de tuin?
6. Wat betekent het woord "Eden"? Wat vertelt ons dat over de condities, waarin Adam en Eva (Chavah) waren?
7. Waarom waren Adam en Eva (Chavah) in zo'n verrukking?
8. Wat betekent het voor Eva om Adam's *ezer k'negdo* (= hulp tegenover hem) te zijn?
9. In welk koninkrijk werden Adam en Eva geschapen? Hoe zou dit hun perspectief op leven hebben beïnvloed?
10. Welke beide speciale bomen waren in de tuin geplaatst? Beschrijf elke boom en vertel wat de gevolgen na het eten van elk's vrucht zou zijn!
11. Hoe wordt de slang beschreven?
12. Wanneer vond de zondeval plaats: in de verleiding of in het eten? Leg uit.
13. Leg de betekenis van "eten" van de Boom van de kennis van Goed en Kwaad uit.
14. Wat gebeurde er onmiddellijk na de zondeval?
15. Waarom veranderde de zienswijze op hun naaktheid bij Adam en Eva?
16. Welk koninkrijk gingen zij binnen na de zondeval? Beschrijf dit koninkrijk.
17. Wat waren enige van de gevolgen van de zondeval?
18. Leg ons "DNA" concept uit. Stem je daarmee in of niet? Leg uit!
19. Wat was de betekenis van de bedekkingen die G'd maakte als tegenhangers van die Adam en Eva maakten?
20. Wie is het zaad van de slang? Geef het bewijs ervoor!
21. Wie is het zaad van de vrouw? Geef het bewijs ervoor!
22. Beschrijf het conflict tussen de beide zaden. Welke wond is ernstiger? Waarom? Hoe is dit gebeurd in de feitelijke geschiedenis?
23. Hoe is 3:14-15 een Messiaanse profetie? Leg uit hoe het Joodse volk in het in 3:14-15 beschreven conflict, past.
24. Wat denk je over de plaats van de allegorie in de interpretatie van de Geschriften? Wanneer is het gebruik van allegorie gewettigd? Wanneer niet? Welke mogelijke gevaren zijn er voor misbruik van allegorie? Zie je enig mogelijk gebruik van allegorie in Beresjiet?

J. H. ten Kate, 8 oktober 2002 (naar Berkowitz)